

Το τσάκισμα φασιστών είναι πράξη αγάπης..

Τα πρόσφατα γεγονότα

Την τελευταία εβδομάδα, έχουν λάβει χώρα συνεχόμενες φασιστικές επιθέσεις ενάντια σε αντιφασιστ(ρι)ες. Την επίθεση φασιστών μέσα από το ΕΠΑΛ Σταυρούπολης σε αντιφασιστ(ρι)ες φοιτητ(ρι)ες που μοίραζαν κείμενα ενάντια στην ΕΒΕ έξω από το εν λόγω σχολείο, διαδέχτηκαν συνεχόμενες βίαιες επιθέσεις φασιστών οχυρομένων μέσα στο ΕΠΑΛ, εναντίον αντιφασιστ(ρι)ών φοιτητ(ρι)ών που πραγματοποιούσαν αντιφασιστικές συγκεντρώσεις έξω από αυτό (την Τρίτη 28 και Τετάρτη 29 Σεπτεμβρίου). Οι μαζικές αντιφασιστικές διαδηλώσεις στην Θεσσαλονίκη (28/9 και 2/10), με τη δεύτερη μάλιστα να καταστέλλεται αναίτια από τους μπάτσους (φανερώνοντας την ξεκάθαρη υποστηρικτική στους φασίστες στάση των μπάτσων και του κράτους) ήρθαν ως μία πρώτη απάντηση στο φίδι του φασισμού που ξαναβγαίνει από την τρύπα του και στα φασιστικά καλέσματα του Ιερού Λόχου. Παρόλα αυτά, οι φασιστικές επιθέσεις συνεχίζονται, με την επίθεση με λουστούς σε μέλη της ΚΝΕ στη Θεσσαλονίκη (4/10) και αυτή ενάντια σε μέλη του ΚΕΕΡΦΑ στο Ν.Ηράκλειο την ίδια μέρα.

Ο φασισμός τσακίζεται στο δρόμο

Μέσα από τα γεγονότα αυτά, τίθεται το ερώτημα που απασχόλησε πολύ πέρσι, δηλαδή το κατά πόσο “ο φασισμός μπαίνει φυλακή*;. Το “αλώνισμα” των φασιστών αυτές τις εβδομάδες δίνει ως απάντηση ένα ξεκάθαρο ΟΧΙ στην παραπάνω ερώτηση. Μια απάντηση πέρα ως πέρα αναμενόμενη! Είναι τρομερή αυταπάτη να υπολογίζεις ότι οι ρητορικές μίσους, ολοκληρωτισμού και κοινωνικού “εξαγνισμού” γεννιούνται και θρέφονται από μια χούφτα ανθρώπων, και ότι με την φυλάκισή τους έλυσε το ζήτημα. Αυτές οι ρητορικές, και οι πρακτικές που τις ακολουθούν, “διασπείρονται” και πολλαπλασιάζονται στον δρόμο, στις φτωχές, λαϊκές, μικροαστικές τάξεις. Είναι μια εύπεπτη, απλή διέξοδος στα καθημερινά -απλά και σύνθετα- προβλήματα ενός ατόμου, μεγαλωμένου σε ένα εθνοκεντρικό, θρησκολάγγο και οπισθοδρομικό περιβάλλον, στο οποίο δεν προσπαθεί να αντισταθεί και να οργανωθεί ώστε να αντιμετωπίσει τα προβλήματα αυτά. Καταλήγει να αντανακλά τα ταξικά και κοινωνικά του προβλήματα πάνω σε φθηνές αιτίες, στοχοποιώντας μειονότητες και παλεύοντας έναν εθνικό (καθόλου ταξικό!) “πόλεμο” προς κάποιον “εχθρό”.

Τόσο ο “πόλεμος”, όσο και ο “εχθρός” αυτός, είναι αόριστες μορφές προερχόμενες από ρομαντικοποιημένες, αστικές έννοιες όπως η εθνική ενότητα, το βαρβάτο ανδρικό πρότυπο (ματσίλα), και ευρύτερα έννοιες ξενοφοβίας θρησκευτικής, σεξουαλικής, ακόμη και απλά εμφανισιακής. Το σημείο στο οποίο ξεκινά το πρόβλημα είναι όταν κόσμος οργανώνεται πίσω από αυτή την ιδεολογία. Κομματικά ή και “απλά” με όρους ταγμάτων. Δηλαδή ο φασισμός είναι μια ιδεολογία που ξεκινάει από το δρόμο και τα δόντια του τα δείχνει στο δρόμο, δεν είναι τόσο θεωρία, όσο είναι πράξη. Όπως είπαμε πιο πάνω είναι μια διέξοδος, για να κατευθυνθεί η αγανάκτηση. Το ποιο πρόσωπο θα εκφράζει το μίσος για να αναζωπυρώσει τις πεποιθήσεις των φασιστών και θα προβληθεί ως αρχηγός τους, είναι κάτι επιφανειακό και πρόσκαιρο. Ο φασισμός γεννιέται στο δρόμο, και δεν θα λήξει με την φυλάκιση* κανενός αρχηγού. Θα λήξει στον δρόμο!
[* έτσι και αλλιώς είναι γνωστό σε όλους μας ότι οι φυλακές ως θεσμός είναι χρήσιμος μόνο για να μπορεί το κράτος να περιθωριοποιεί κρατώντας εγκλειστούς αυτούς που δεν μπορεί να ελέγξει και για να προκαλεί ένα κατ'επίφαση αίσθημα ασφάλειας στον μέσο νοικοκυραίο, ενώ στην πραγματικότητα δεν έχει κανένα σωφρονιστικό ρόλο..]

Ο φασισμός ως υποχέριο του κράτους

Το παράδοξο της υπόθεσης του φασισμού είναι ότι παρότι αποτελείται από αγανακτισμένους επίδοξους “πολεμιστές” που πολεμούν για να δουν κοινωνική και πολιτική αλλαγή (εν συντομία αντιδραστικούς πολέμιους της νέας “προοδευτικής κανονικότητας” που φέρνει το εκάστοτε καθεστώς), πάντα ήταν υποχέριο του καθεστώτος αυτού. Ιστορικά τα πλήθη μπορούσαν να αποπροσανατολιστούν από τα πραγματικά τους προβλήματα, και να ενωθούν στρέφοντας το μίσος τους σε αποδιοπομπαίους τράγους. Τον αποπροσανατολισμό αυτό, το εκάστοτε αστικό καθεστώς, με χαρά προσέφερε σε καιρούς κρίσεων και αναταραχών ώστε να μην λάβει το ίδιο τις συνέπειες των οικονομικών/κοινωνικών προβλημάτων που δημιουργήσε. Και ακόμη και στις μέρες

μας παγκοσμίως τα κεφάλια των μεγαλο-κομμάτων των κρατών, χαϊδεύουν τα αυτιά φασιστικών οργανώσεων και κομμάτων, δίνοντας τους χώρο, επειδή γνωρίζουν ότι λειτουργούν σαν αποθήκες αγανακτισμένων (πρόσφατο παράδειγμα: ρεπουμπλικάνοι και ακροδεξιοί στις ΗΠΑ). Ενώ επίσης παρά τον αντιφασιστικό λόγο των καθεστώτων αυτών, υποθάλπουν και προστατεύουν φασίστες στους τομείς που τους εξυπηρετεί (ακροδεξιά/ναζιστικό πρόβλημα στην αστυνομία της Γερμανίας του σήμερα!). Έτσι είναι ξεκάθαρο, ότι τα θεσμικά όργανα όχι απλά δεν είναι κατάλληλα για να αντιμετωπίσουν τον φασισμό, αλλά τον “ταΐζουν” κιόλας.

Το πρόταγμα της αντιβίας

Οι ισαποστάκηνες που «καταδικάζουν την βία από όπου και αν προέρχεται», σε μια απεγνωσμένη προσπάθεια να μας δείξουν την ηθική ανωτερότητα που θεωρούν ότι έχουν, εξισώσουν την βία του θύτη με την βία του θύματος, την βία του καταπιεστή με την βία του καταπιεσμένου. Η βία είναι ένα εργαλείο, και ανάλογα ποιος το χρησιμοποιεί και με τι σκοπό, κρίνουμε αν είναι κακή ή καλή. Η βία υπάρχει παντού γύρω μας, όπως η βία της ιδιωτικής ιδιοκτησίας των μέσων παράγωγης, η βία της μισθωτής σκλαβιάς, η βία της ανεργίας, η βία του κράτους προς τους εργαζόμενους διαδηλωτές. Το μόνο που αλλάζει είναι ποια μορφή βίας νομιμοποιείται και ποια καταδικάζεται.

Το πρόταγμα των πασιφιστών είναι ότι όσο οι φασίστες θα καθαρίζουν κόσμο αυτοί θα διαδηλώνουν με συμβολικές και ειρηνικές ενέργειες με σκοπό να συγκινήσουν τις μάζες και να μαζικοποιηθεί τόσο πολύ ο σκοπός τους ώστε να δράσει το κράτος για αυτούς. Αυτή η ιδεολογία εναντίον σε όλες τις μορφές βίας πηγάζει από μια θέση προνομίου, του προνομίου να μην είναι από τα πρώτα θύματα των φασιστών, όσο οι φασίστες θα θερίζουν μετανάστες(ριες), queer άτομα, αναρχικούς και διαδηλώτριες, αυτοί θα κουνάνε το δάχτυλο σε όσους αμύνονται χρησιμοποιώντας αντιβία και πατρονάροντας τους να περιμένουν υπομονητικά όσο δολοφονούνται μέχρι οι προνομιούχες τάξεις να αναγνωρίσουν το πρόβλημα. Οι πασιφιστές δεν αναγνωρίζουν πως το να τσακίσεις έναν φασίστα είναι μια πράξη αγάπης, αγάπης προς την ελευθερία.

Αυτό είναι το παράδοξο της ανεκτικότητας, αν μια ανεκτική κοινωνία δείξει ανοχή σε μη ανεκτικά άτομα τότε αυτά τα άτομα θα χρησιμοποιούσαν αυτή την ανοχή προς όφελος τους και θα καταστρέψουν την ανοχή της κοινωνίας. Η κοινωνία οφείλει να υπερασπιστεί τον εαυτό της, οφείλει να μην είναι ανεκτική προς τους μη ανεκτικούς. Οι φασίστες δεν έχουν κανένα απολύτως πρόβλημα να ανοίξουν κεφάλια, να μαχαιρώσουν και να βάλουν ανθρώπους σε σακούλες.

Ξέρουν ότι δεν έχουν πολιτικό κόστος με την χρήση βίας γιατί το κοινό που απευθύνονται ηδονίζεται από την βία προς μειονότητες. Η βία δεν γεννά την βία, οι φασίστες γεννάνε την βία και η βία προς τους φασίστες γεννά την ελευθερία.

Καιρός να καταλάβουν οι πασιφιστές πως όταν καταδικάζουν την μη θεσμική βία το μόνο που καταφέρνουν είναι να υπονομεύουν το αντιφασιστικό κίνημα και να δίνουν πάτημα στους φασίστες να συνεχίσουν τις βαρβαρότητες τους.

Ο τρόπος, λοιπόν, για την αντιμετώπιση του φασισμού, δεν είναι ούτε οι θεσμοί, ούτε πασιφιστικές λογικές τύπου «μορφώστε τους φασίστες», αλλά η χρήση της αντιβίας και η οργάνωση στον δρόμο.

**ΟΥΤΕ ΜΕ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΑ, ΟΥΤΕ ΚΑΙ ΜΕ ΝΟΜΟΥΣ,
Ο ΦΑΣΙΣΜΟΣ ΤΣΑΚΙΖΕΤΑΙ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ.**

Αυτόνομο Σχήμα Ηλεκτρολόγων
autonomohmmy.espivblogs.net